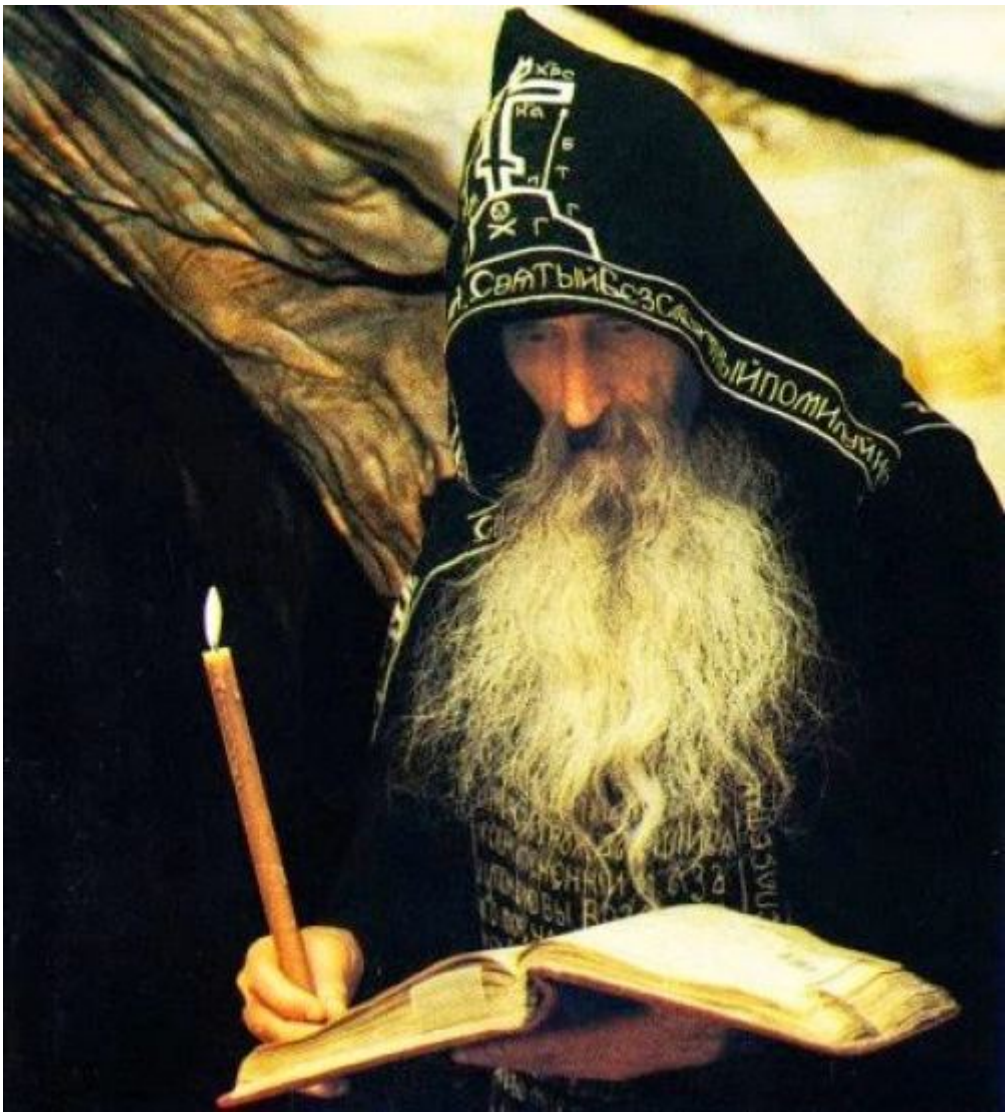
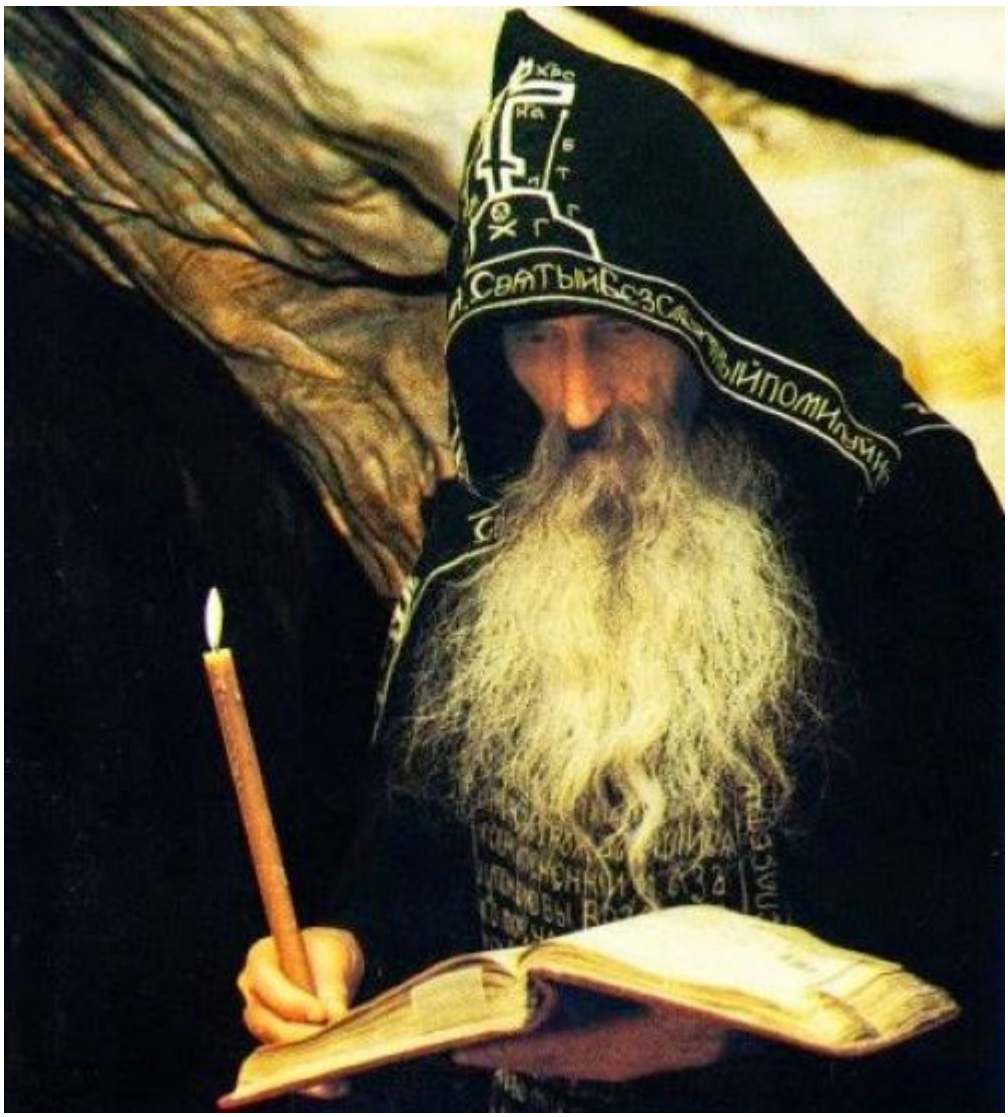
24 Σεπτεμβρίου 2014

Η ταπεινοφροσύνη είναι εντελώς ακατανίκητη

/ Γενικά Θέματα / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

Η ταπεινοφροσύνη είναι εντελώς ακατανίκητη από τους δαίμονες. Πώς γεννιέται και ποια είναι η δύναμή της.

Ρώτησαν τον Αββά Λογγίνο:
– Ποια αρετή είναι η μεγαλύτερη απ΄ όλες;

Και απάντησε:
– Σκέφτομαι, ότι, όπως η υπερηφάνεια είναι το μεγαλύτερο απ΄ όλα τα πάθη, αφού και από τον ουρανό μπόρεσε να ρίξει κάποιους (δηλαδή τον Εωσφόρο και το τάγμα του), έτσι και η ταπεινοφροσύνη είναι η μεγαλύτερη απ΄ όλες τις αρετές, γιατί κι απ΄ αυτά τα τάρταρα μπορεί ν΄ ανεβάσει ένα άνθρωπο, ακόμα κι αν είναι αμαρτωλός σαν δαίμονας.

Να γιατί ο Κύριος πριν απ΄ όλους μακαρίζει τους «πτωχούς τώ πνεύματι», (δηλαδή τους ταπεινούς) (Ματθ. 5:3).

Ένας γέροντας είπε:

– Προτιμώ ήττα πού θα συνοδεύεται από ταπεινοφροσύνη, παρά νίκη πού θα συνοδεύεται από υπερηφάνεια.

Ένας (άλλος) γέροντας είπε:
– Πολλές φορές η ταπείνωση έσωσε πολλούς, και μάλιστα άκοπα.
Κι αυτό το αποδεικνύουν ο τελώνης και ο άσωτος υιός, πού είπαν μόνο λίγα λόγια και σώθηκαν (βλ. Λουκ. 18:13 – 15:21).

Ο αββάς Ησαΐας είπε:
– Περισσότερο απ΄ όλα έχουμε ανάγκη από την ταπεινοφροσύνη.

Γι αυτό ας είμαστε πάντα έτοιμοι, σε κάθε λόγο πού ακούμε ή εργασία (πού κάνουμε), να λέμε (στον πλησίον):

«Συγχώρεσέ με».

Γιατί με την ταπεινοφροσύνη καταστρέφονται όλα τά (πονηρά έργα) του εχθρού.

Η αγία Θεοδώρα έλεγε, πώς ούτε η άσκηση ούτε η κακουχία ούτε οι οποιοιδήποτε κόποι σώζουν (τον άνθρωπο), παρά μόνο η γνήσια ταπεινοφροσύνη. (Και για επιβεβαίωση διηγόταν το εξής

– Ήταν κάποιος αναχωρητής, πού έδιωχνε τους δαίμονες. Και τους εξέταζε, για να μάθει με ποιόν τρόπο βγαίνουν (από τον άνθρωπο). «Με τη νηστεία;» τους ρωτούσε. «Εμείς ούτε τρώμε ούτε πίνουμε», απαντούσαν εκείνοι.

«Με την αγρυπνία;». «Εμείς δεν κοιμόμαστε καθόλου», έλεγαν.

«Με την αναχώρηση (από τον κόσμο);». Εμείς ζούμε στις ερήμους», αποκρίνονταν.

Επειδή ο γέροντας επέμενε και έλεγε, «Με ποιόν λοιπόν τρόπο βγαίνεται;», εκείνοι ομολόγησαν:

«Τίποτα δεν μας νικάει, παρά μόνο η ταπεινοφροσύνη».

Ο αββάς Σισώης έλεγε, ότι ο δρόμος που οδηγεί στην ταπεινοφροσύνη είναι η εγκράτεια, η αδιάλειπτη προσευχή στο Θεό και ο αγώνας να βάζουμε τον εαυτό μας πιο κάτω από κάθε άνθρωπο.

Ένας αδελφός ρώτησε τον Αββά Κρόνιο:

– Με ποιόν τρόπο φτάνει ο άνθρωπος στην ταπεινοφροσύνη;

– Με το φόβο του Θεού, απάντησε ο γέροντας.

– Και με ποιόν τρόπο φτάνει στο φόβο του Θεού; ξαναρώτησε ο αδελφός.

– Κατά τη γνώμη μου, είπε ο γέροντας, με το να περιμαζέψει τον εαυτό του από κάθε περισπασμό και με το να καταβάλλει σωματικούς κόπους και με το να θυμάται, όσο μπορεί, την έξοδο (της ψυχής του) από το σώμα και την κρίση του Θεού.

Ένας γέροντας είπε:

– Όποιος έχει ταπείνωση, ταπεινώνει τους δαίμονες, και όποιος δεν έχει ταπείνωση, χλευάζεται από τους δαίμονες.

Ρώτησαν ένα γέροντα:

– Γιατί χτυπιόμαστε τόσο πολύ από τους δαίμονες;

– Επειδή πετάμε τα όπλα μας, απάντησε εκείνος, εννοώ την ατιμία, την ταπείνωση, την ακτημοσύνη και την υπομονή.

Μια φορά ήρθαν κάποιοι στη Θηβαΐδα, σ΄ ένα γέροντα, και του έφεραν ένα δαιμονισμένο για να τον θεραπεύσει. Και ο γέροντας, (μολονότι αρχικά δεν δεχόταν, θεωρώντας τον εαυτό του ανάξιο, τελικά), επειδή πολύ τον παρακάλεσαν, λέει στο δαίμονα:

– Βγες από το πλάσμα του Θεού!

– Βγαίνω, αποκρίθηκε ο δαίμονας. Αλλά σε ρωτάω ένα πράγμα και απάντησέ μου: Ποιοι είναι τα «ερίφια» και ποιοι τα «πρόβατα» (Ματθ. 25:31-33);

– Τα «ερίφια» είμαι εγώ, απάντησε ο γέροντας. Όσο για τα «πρόβατα», ο Θεός τα γνωρίζει.

Μόλις άκουσε (αυτά τα λόγια) ο δαίμονας, κραύγασε:

– Να, για την ταπείνωσή σου βγαίνω!

Και βγήκε (από τον άνθρωπο) την ίδια ώρα.

Μικρός Ευεργετινός

Πηγή: agioritikovima.gr